

Xin Chào, Đại Thần

Contents

Xin Chào, Đại Thần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20

Xin Chào, Đại Thần

Giới thiệu

Editor: MiyuThể loại: Hiện đại, võng phối, nhẹ nhàng, ấm áp, I x I, HEĐây là một câu truyện ngắn XDDD. . . Vô cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-dai-than>

1. Chương 1

Đêm khuya, Tạ Nhất Minh kéo theo thân thể mệt mỏi lên mở máy tính, bật QQ. Cả ngày hôm nay cậu đều bận rộn dọn đồ về nhà, từ nay về sau chính thức từ biệt cuộc đời sinh viên.

Tốt nghiệp, tốt nghiệp, tốt nghiệp rồi thất nghiệp! Miệng cậu không ngừng niệm đi niệm lại, cả người hưng trí bừng bừng đi lướt weibo. Nghĩ đến cuối cùng cũng được ở lì trong nhà, không cần ngày nào cũng phải chạy đi chạy lại, tâm tình cậu tốt vô cùng. Lúc trước hoàn toàn là do Tạ mẹ cố gây sức ép, bắt cậu nhất định phải sang đại học ở vùng kế bên, làm cậu mỗi ngày đều thật đáng thương!

Ah! Đại thần cư nhiên lại đăng blog mới! Tạ Nhất Minh phút chốc trở nên sôi sục, đôi mắt phóng ra lục quang khi nhìn thấy bài blog đứng ngay trang đầu.

‘Hôm nay vừa được thăng chức, tâm tình không tệ, quyết định tiếp nhận kịch mới.’

Chỉ một câu nói vô cùng đơn giản nhưng lại đứng ngay đầu trang, quả nhiên không hổ danh Đại thần.

Chủ nhân của bài blog này tên là Xuân Nhật Hòa Phong, sống tại Bắc Kinh, số lượng kết bạn tương đối khổng lồ, lượng người theo dõi cũng đến vài nghìn. Thời gian đăng blog là khoảng 3h chiều nay, bình luận phía dưới đã có 378 bài. Tạ Nhất Minh chăm chú theo dõi, đọc từng cái một.

1L: Oa! Chiếm được bình luận đầu tiên của Đại thần rồi!

2L: Lâu thượng bình tĩnh = =

3L: Thần vật a, ta lại chậm tay rồi!

...

36L: Chúc mừng Xuân sama thắng chức ~ Thuận tiện cho hỏi một câu, Xuân sama định nhận loại kịch gì vậy? Người ta muốn hợp tác nha muốn hợp tác

~37L: Cô nương lâu thượng thỉnh tự trọng! Người ta đang thiếu một vai công quân, sama thử nghĩ nha? Đó là truyện ‘Tổng môn XXXX’.

...

364L: Xuân sama đóng vai ôn nhu phúc hắc công thật sự rất mỹ hảo đó! Còn vai Trầm Dịch Phong trong bộ ‘Phong Vũ Mãn Lâu’ cũng mạnh chết ta!

...

Tạ Nhất Minh hoàn toàn khi đọc hết mấy bài bình luận, giới thiệu kịch có, cầu hợp tác có, tung hoa chúc mừng có, còn cả mấy bài không đầu vào đầu nữa. Mà càng về sau thì bình luận càng lúc càng lạc đề, vòng vo một hồi cũng bàn đến chuyện CP của Xuân sama.

Cậu đặt tay lên bàn phím, gõ rồi lại xóa, gõ đi gõ lại cũng không hợp ý, cuối cùng vẫn không dám nói gì thêm. Chỉ cần im lặng quan sát là thỏa mãn rồi, cậu tự an ủi bản thân.

Xuân Nhật Hòa Phong là một Đại thần trong giới võng phối, chỉ trong hai năm đã ra bốn bộ, kịch nào cũng đều nổi tiếng, phản hồi cực tốt. Giọng nói của anh trầm thấp, từ tính, có một cổ gợn cảm trời sinh hòa lẫn mị lực của một nam nhân thành thực, lại thêm tông độ trầm thấp gợi lên cảm giác xa hoa. Hơn nữa anh chỉ nhận kịch BL nên được xưng là ‘Đại thần cấp tuyệt thế hảo công’.

Tạ Nhất Minh kể từ hai năm trước khi tình cờ nghe qua bộ kịch chủ dịch của anh – ‘Phong vũ mãn lâu’ đã triệt để bị giọng nói hoa lệ này chinh phục, kể từ đó cậu đã mê luyến đối với Đại thần, ngày càng không thể vãn hồi.

‘Tích tích tích!’ Icon chú chim cánh cụt trong máy kêu lên, Tạ Nhất Minh nhấp vào, cảm thấy có chút kì quái, sao tối như vậy mà còn có người nhắn tin?

Mở khung trò chuyện nhóm, thì ra là QQ của đoàn kịch ‘Tả ý phong lưu’.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Có người không? Có người không?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Lăn lộn cầu hậu kì đại nhân cứu mạng a!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tại hạ có chuyện gấp cần gấp hậu kì! Hậu kì người đang ở đâu??

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Ta cần có hậu kì...

...

Sau đó có người tiếp tục xuất hiện.

Chuyển âm Kim Cương Hồ Lô Oa: Trảo Trảo, cậu làm gì vậy?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Hiu hiu~~ Hồ Lô Oa [1]~~ Mau bắt hậu kì đến

~~ Chuyển âm Kim Cương Hồ Lô Oa: Khụ khụ, cậu phải biết xã đoàn chúng ta một là thiếu Đại thần, hai là thiếu hậu kì...

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Vậy phải làm sao đây? Đây là bộ kịch đầu tiên của người ta đó! Thật vất vả mới mới được CV! Tất cả đều chuẩn bị rồi nhưng giờ lại không có hậu kì!!!!

Chuyển âm Kim Cương Hồ Lô Oa: ...

Tạ Nhất Minh bị cô nàng Miêu Trảo Quân này dọa cho sợ rồi, đang giữa đêm hôm mà lại khóc lóc như vậy. Cậu vừa định tắt khung trò chuyện thì bị câu nói tiếp theo làm cho đứng hình.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Người ta thật vất vả mới cầu được Xuân sama ~ Giờ chẳng lẽ lại kêu sama đi tìm hậu kì...

Xuân sama?! Tạ Nhất Minh ngồi trước máy tính đột nhiên nhảy dựng. Cậu vận chỉ gõ gõ bàn phím.

Hậu kì Tiểu Tạ: Là Xuân Nhật Hòa Phong sao?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oaa! Tiểu Tạ!! Cậu xuất hiện rồi!!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Đúng đúng, là Xuân Nhật Hòa Phong sama ~ Là kịch chủ công nha ~ Tiểu Tạ muốn làm không??

Chuyển âm Kim cương hồ lô oa: Ah, Tiểu Tạ, cậu rút cuộc cũng trời lên rồi! Cậu chẳng phải vừa mới tốt nghiệp hay sao?

Hậu kì Tiểu Tạ: Uh, xong hết rồi, bây giờ đã có thời gian làm kịch. Miêu Trảo, tôi nhận kịch này được không?

Tạ Nhất Minh vừa gõ chữ xong liền nhấn gửi đi, ***g ngực đập bang bang. Oaaa! Là Đại thần đó, Đại thần đó! May mắn đến rồi! Ông trời phù hộ cho con được nhận kịch nha!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Được được! Tiểu Tạ, cậu làm kịch nào cũng rất tuyệt đó! Để tôi mời cậu vào nhóm

~Tốc độ của Miêu Trảo Quân rất nhanh, nháy mắt đã thấy tin mời: ‘Quản lý viên tổ kịch ‘Lặng Lẽ Thích Anh’, Miêu Trảo Quân mời bạn vào nhóm, đồng ý hay không?’

Tạ Nhất Minh đọc xong tin báo thì cả bàn tay đều run cả lên, xuýt chút nữa đã bấm cự tuyệt. Cậu chà xát tay, nhu nhu hai má, khoe miệng ngốc nghếch nở một nụ cười, bấm đồng ý.

Vừa mới gia nhập đã thấy icon chớp nháy liên tục. Cậu mở khung trò chuyện của nhóm, cẩn thận theo dõi.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tung hoa hoan nghênh hậu kì quân, bạn nhỏ Tiểu Tạ

~~ Đạo diễn Lam mỗ mỗ: Ai đó, Trảo Trảo, cậu tìm được hậu kì rồi à? Thuận tiện hoan nghênh bạn nhỏ

~ Trang trí Thổ Tử: Hoan nghênh hậu kì đại nhân

~ Chủ dịch Công Tử Vô Hoan: Hoan nghênh.

Chủ dịch Xuân Nhật Hòa Phong: Hoan nghênh Tiểu Tạ.

Long bộ giáp (?) Trường Chân Thúc Thúc: Hoan nghênh hậu kì quân

~Cậu nhìn khung trò chuyện liên tục nhảy chữ, lúc này mới thực xác định mình đã gặp được Đại thần. ‘Xuân Nhật Hòa Phong: Hoan nghênh tiểu tạ.’, Đại thần nói hoan nghênh Tiểu Tạ đó! Tay gõ loạn xạ, cậu vội vã chụp lại màn hình lưu làm kỉ niệm, sau đó nhảy lên giường lăn a lăn, cả nửa ngày sau mới nhớ ra mình phải hồi đáp, nhất thời lại .

Hậu kỳ Tiểu Tạ: Thật ngại quá, tôi vừa đi rót nước. Các đại gia khỏe, ha ha.

Gửi tin nhắn xong cậu mới thấy hối hận, sao lại bịa ra lí do nhầm nhứ như vậy nha! Còn ‘ha ha’ nữa, ha cái đầu! Cậu đưa tay cào loạn mái tóc đến mức rối bù, đây là biểu hiện nên có trước mặt Đại thần hay sao!

Đạo diễn Lam mỗ mỗ: Sao đột nhiên là lạ...

Trang trí Thổ Tử: 9494 [Phải đó phải đó]. Đột nhiên ngửi thấy hương vị của một thiên nhiên ngốc thụ ~ Nhưng nghe nói hậu kì đại nhân là một bé gái?

Long bộ giáp Trường Chân Thúc Thúc: Tôi cũng thấy vậy!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Hắc hắc, Tiểu Tạ là một tiểu manh thụ nha

~ Đạo diễn Lam mỗ mỗ: Vậy sao, ha ha

~ Hậu kì Tiểu Tạ: Ack, tôi là nam sinh.

Trang trí Thỏ tử: Ngao! Mạnh quá!

Đạo diễn Lam mỗ mỗ: Đè lại Tiểu Tạ hung hãn giày vò một trận

~~ Hậu kỳ Tiểu Tạ: Mẹ gọi đi ngủ, tôi phải xuống rồi. Bye bye đại gia!

Đàn hũ nữ này... Tạ Nhất Minh không dám trả lời nên vội tìm đại lý do để mà chạy trốn. Cậu không hay ứng phó với mấy em gái hũ nữ nhiệt tình thế này, lúc tham gia tổ kịch cũng rất ít nói cho nên trước giờ đều rất mờ nhạt. Cậu quẩn luyện nhìn vào khung trò chuyện, cảm giác như đang nằm mơ.

“Tiểu Tạ! Sao còn chưa ngủ! Không phải kêu con tắt máy rồi sao!” Tạ mẹ thấy phòng con mình vẫn còn sáng đèn liền lên tiếng gọi.

“Đã biết, con ngủ đây.” Tạ Nhất Minh thoát khỏi QQ và weibo rồi tắt máy tính cởi dép lăn lên giường.

Lúc sau Đại thần không có nói chuyện nữa nha? Có phải ghét mình hay không? Hu hu! Khó lắm mới được tham gia tổ kịch cùng với Đại thần, lỡ mà không tốt thì phải làm sao bây giờ? Bạn nhỏ Tiểu Tạ lăn lộn trên giường, trong đầu toàn là những thứ loạn thất bát tao. Càng nghĩ càng khổ não, rốt cuộc cậu quyết định đếm cừu để thôi miên mình, một con cừu, hai con cừu, ba con cừu... Uhm, hình đại diện QQ của Đại thần không ngờ lại là một tiểu chiến binh đang ngửa đầu cười, thật đáng yêu! Một Đại thần, hai Đại thần, ba Đại thần...

2. Chương 2

Tạ Nhất Minh trở mình, dùng chăn che đầu lăn lộn. Tối qua hưng phấn quá độ nên bây giờ cậu không dậy nổi. Nhưng vẫn là nên đi ăn cơm thôi, chờ ăn xong rồi mới ngủ tiếp, không thì mẹ lại mắng. Cậu ngồi chờ trên giường, một lúc sau mới loạng choạng bước ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, Tạ ba ba đang gấp đồ ăn, nhìn thấy con mình đang ở trạng thái mơ mơ màng màng tiến vào thì cười nói: “Đánh răng trước đi con, tối qua nhất định là thức đêm rồi!” Tạ mẹ trực tiếp cho cậu một ký rồi đẩy vào phòng tắm.

Sau khi mơ mơ hồ hồ ăn xong cơm, Tạ Nhất Minh giúp mẹ mang chén bát đi rửa rồi nói: “Mẹ, con đi ngủ tiếp đây, cơm chiều không cần gọi nữa, thức dậy con sẽ tự ăn.”

Tạ mẹ thở phào phò trong bếp, đứa con này đã tốt nghiệp rồi nhưng sao còn chưa đi kiếm việc mà cứ ở lì trong nhà!

Đến 8h tối, Tạ Nhất Minh thần thanh khí sảng mà bò lên máy, bật QQ, vào weibo. Hôm nay Đại thần không có blog mới, cũng đúng, tần suất Đại thần đăng bài cũng không cao lắm, có vẻ y không thích vào blog?

Cậu dạo vài vòng, sau đó đi đến phòng bếp nấu mì rồi quay về máy. Chú chim cánh cụt liên tục nhấp nháy, lại là cô nương Miêu Trảo Quân.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tiểu Tạ, Tiểu Tạ

~~ Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Gọi Tiểu Tạ ~ Tiểu Tạ có đó không?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Lại đi rót nước rồi sao? Đã có kịch bản rồi, tôi gửi cho cậu nha ~ Cậu xem có cần sửa thêm gì không rồi nhắn cho tôi. Che mặt... Biên kịch cũng là người ta đó nha

~Tiểu Tạ: Thật ngại, tôi vừa nấu mì xong.

Tạ Nhất Minh một tay làm bưng bát, một tay gõ chữ, thuận tiện tải về văn kiện. Tốc độ mạng rất nhanh, chẳng mấy chốc là đã tải xong. Cậu mở kịch bản bằng word.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oaa! Nấu mì ~ Tiểu Tạ thật đảm đang

~Tiểu Tạ: Ha ha.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tôi có điện thoại, bye bye

~Tiểu Tạ: Bye bye.

Kế hoạch Miêu trảo Quân: Đúng rồi..., tám giờ cuối tuần này hai vị chủ dịch tập kịch trên YY, hoan nghênh tham quan ~ lần thứ hai bye bye

~Tiểu Tạ: Uh, tôi sẽ lên, bye.

Tuy lời trên QQ bình tĩnh là thế nhưng trong nội tâm bạn nhỏ Tiểu Tạ thì tuyệt đối không được như vậy. Cậu buông bát leo xuống ghế rồi thoáng cái liền nhảy lên giường lăn lộn. Đại thần tập kịch nha! Cậu được nghe Đại thần tập kịch! Chủ nhật nhất định phải lên YY ngồi đồng, hơn nữa còn phải tập trung lắng nghe!

Tạ Nhất Minh sau khi lăn lộn trên giường liền hồi phục tinh thần, tiếp tục nhảy xuống ghế, tập trung đọc kịch bản. Làm một hậu kì thì việc hiểu rõ kịch bản cũng rất quan trọng, hề gặp chỗ nào không hợp thì phải sửa đổi.

Kịch bản tả tốt, trên cơ bản không có chỗ nào cần sửa. Kịch tên là ‘Lặng Lẽ Thích Anh’, nội dung chính nói về một tiểu viên chức then thùng thâm yêu thủ trưởng, cuối cùng bị phúc hắc thủ trưởng ăn tươi. Kịch bản cậu đã xem qua, tả rất khá, nhất là giọng văn ngọt ngào kể về mối tình thâm lặng rất là động nhân.

Nhân vật Tạ Nhất Minh thích nhất là thủ trưởng phúc hắc ôn nhu, nghĩ đến Đại thần sẽ phối vai này cậu liền nhiệt huyết cao trào, ra sức chuẩn bị mọi thứ, quan trọng nhất là phải tìm được BGM thích hợp.

Lúc trước sau khi thu xong cậu mới tiến hành tìm kiếm, nhưng lần này là do Đại thần chủ dịch cho nên tất cả đều phải chuẩn bị thật tốt, riêng BGM, cậu sẽ chuẩn bị ba bộ với những phong cách khác nhau để có thể tùy lúc thay thế. Tuy đợi CV giao bản thu âm thì sẽ rất lâu nhưng mà bây giờ trong đầu óc cậu chỉ mãi hưng phấn nhớ đến việc phải chuẩn bị tốt cho kịch của Đại thần mà thôi.

Khi người ta chờ đợi thứ gì thì thời gian luôn đặc biệt lâu. Tâm lý ảnh hưởng mọi việc, chỉ mới vài ngày mà đã làm Tạ Nhất Minh trông mòn con mắt. Thật vất vả mới chờ được đến cuối tuần, cậu vừa ăn cơm xong cũng không phụ mẹ thu dọn liền chạy lên phòng, mở ra YY tiến vào nhóm kịch.

Như đã nói trước, tên tổ kịch gọi là ‘Lặng lẽ thích anh’, người sở hữu đương nhiên là cô nương Miêu Trảo Quân. Cậu vừa mới vào đã thấy có người lên tiếng.

“Ai dô, ‘Tiểu Tạ rất thích ngủ’, là hậu kì quân bạn nhỏ Tiểu Tạ phải không?” Trong tai nghe truyền đến giọng nói mười phần nữ tính.

Trong phòng có tới mười mấy hào [tài khoản]. Tên của ai cũng đều quen thuộc, vừa nói chuyện chính là Lam Mỗ Mỗ. Tạ Nhất Minh liếc mắt liền thấy được tên Đại thần, ‘Xuân Nhật Hòa Phong’, đột nhiên cậu trở nên bối rối không dám lên tiếng, thế là vội vàng đánh chữ: ‘Àn, tôi là Tiểu Tạ.’ Sau đó đổi tên thành Hậu kỳ Tiểu Tạ.

“Tiểu Tạ đến rồi ~ Tôi là Trảo Trảo ~” Lần này là một nữ âm thật ngọt, là Miêu Trảo Quân.

Tạ Tiểu Minh tiếp tục gõ chữ: ‘Xin chào Trảo Trảo. Sao mọi người lên sớm như vậy?’

“Chúng tôi trước giờ đều sớm như vậy, nhưng mà chính chủ còn chưa tới nha!” Người tiếp theo là Chuyển âm Hồ Lô Oa, cũng là giọng con gái, thoạt nghe vô cùng khí thế. “Tiểu Tạ, đoán xem tôi là ai?”

Chẳng phải đã để sẵn tên rồi sao? Tạ Nhất Minh gõ chữ: ‘Hồ Lô Oa?’

“Phụt! Tiểu Tạ học hư rồi!” Miêu Trảo Quân cười thành tiếng. Tên của Hồ Lô Oa trong nháy mắt tắt đèn, sau đó trong khung trò chuyện đánh ra một chuỗi ‘.....’.

“Tiểu Tạ không thể nói chuyện sao?” Một giọng nói trầm thấp hoa lệ cất lên, dường như thâm nhập lòng người, truyền vào tính giác.

Là, là Đại thần! Trời ạ! Lồng ngực Tạ Nhất Minh bang bang đập loạn, đại não trống rỗng, tay chân loạn xạ, “Tôi, tôi có thể nói chuyện, Đại thần khỏe!”

Tên Chủ dịch Xuân Nhật Hòa Phong tiếp tục phát sáng, giọng nói tràn đầy mị lực truyền tới: “Huh? Không có phản ứng? Đi rót nước rồi sao?”

“Không, không có! Xuân sama khỏe!” Tạ Nhất Minh thật muốn tìm cái lỗ để mà chui xuống. Cậu hoàn toàn rồi, khi này cứ nhiên quên ấn F2!

“A, tôi làm cậu khẩn trương sao?” Nam nhân bên kia khẽ cười, giọng nói quả nhiên khả ái hết như tưởng tượng!

“Không, không có khẩn trương! Ha hả.” Có ma mới không khẩn trương! Cậu nắm chặt bàn tay đang không ngừng run rẩy.

Những người khác đều bắt đầu chen vào.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: “Oa oa! Giọng của Tiểu Tạ mạnh quá nha!”

Trang trí Thỏ Tử: “Thần vật à! Thật sự mạnh đến mức làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!”

Đạo diễn Lam Mỗ Mỗ: “Giọng nói này, khí chất này, thiên nhiên ngọc mạnh thụ a!”

Trong máy phát ra giọng thét chói tai.

Chuyển âm Hồ Lô Oa: “Hehe, không hổ là mạnh vật của tổ chúng ta.”

Tác từ Chỉ Nhược Bất Tính Chu: “Xuân sama và hậu kì quân đã đem đến một làn gió mới! CP ôn nhu phúc hắc x thiên nhiên ngọc mạnh, ha hả ~”

Long bộ át Nữ Vương Phạm Nhi: “Xuân sama tha hồ thượng nha ~ Tạ tiểu thụ!”

Ba nữ sinh bắt đầu cười gian.

Long bộ giáp Trường Chân Thúc Thúc: “Ai dô, tiểu đệ đệ nha!” Nam thanh thuần hậu của đại thúc vang lên.

Chủ dịch Xuân Nhật Hòa Phong: “Tôi rất vui khi có cậu tham gia hậu kì. Đoạn BGM của bộ ‘Trầm túy đông phong’ tôi có nghe qua, cảm giác rất không tồi.”

Cho dù lẫn giữa đám người thì giọng nói của nam nhân vẫn rất động nhân, chỉ vừa nghe qua thì đã có thể nhận ra là ai đang nói, phẳng phất như những giọng điệu khác đều chỉ làm nền.

Tạ Nhất Minh áp sát tai nghe, âm thanh thật sự rất chân thật nha! Cả những người khác cũng chú ý tới, nhất thời không khí trở nên im lặng.

“Na, đoạn BGM đó là đồng học của em viết lời, nếu sama muốn nghe thì em gửi qua được không?” Tạ Nhất Minh thu lấy dũng khí đánh vỡ trầm mặc, cố gắng khiến cho giọng mình trở nên bình tĩnh.

“Được, cậu gửi qua hòm thư tôi đi.” Giọng nói Đại thần vô cùng điềm tĩnh.

Miêu Trảo Quân cô nương reo lên: “Tôi cũng muốn! Bộ kịch là do tôi giới thiệu cho Xuân sama nghe đó!”

Cả những người khác cũng giơ tay đòi, ‘Trầm Túy Đông Phong’ là một bộ kịch nổi tiếng, rất nhiều người thích. Tuy vậy, với một hậu kì nho nhỏ ít nói như bạn Tiểu Tạ thì rất ít ai chú ý.

“Ack, để tôi gửi ở đây luôn vậy, như thế tất cả mọi người đều có thể thấy.” Tạ Nhất Minh vừa nói vừa gửi, đoạn BGM cũng không dài lắm, rất nhanh thì đã gửi xong. Sau khi hoàn tất, cậu do dự gửi cho Đại thần lời mời kết bạn.

Nhất thời tâm lí Tạ Nhất Minh trở nên thấp thỏm, bất an. Lỡ mà Đại thần cự tuyệt thì làm sao đây? Lỡ mà Đại thần ngại mình nhiều chuyện thì làm sao đây? Nhưng mà giọng nói Đại thần thật sự rất hay!! Nhất là một tiếng ‘Uh’, vừa nghe xong đã thấy cả người như có dòng điện chạy qua! Não bộ bắt đầu mơ màng, bạn nhỏ Tiểu Tạ rơi vào trạng thái ngẩn người.

Âm báo hệ thống vang lên, Xuân Nhật Hòa Phong đã đồng ý lời mời của bạn. Nhìn người vừa được thêm vào danh sách, Tạ Nhất Minh liền đổi thành tên: ‘Thích nhất là Đại thần’.

3. Chương 3

7h40', sắp đến giờ tập kịch, các CV khác cũng bắt đầu xuất hiện, người vừa đến chính là Công Tử Vô Hoan.

“Công tử đến rồi ~ tung hoa hoan nghênh ~” Cô nương Miêu Trảo Quân reo lên.

Công Tử Vô Hoan sở hữu một nam thanh trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, cậu cũng là một CV tương đối nổi danh. “Tất cả mọi người sao lại lên sớm vậy nha! Tôi còn tưởng mình sớm lắm rồi!”

“Xem ra mọi người đều rất chờ mong tôi và cậu tập kịch.” Xuân Nhật Hòa Phong.

Công Tử Vô Hoan hần hần cổ họng, giọng nói xen lẫn ý cười: “Xuân Nhật Hòa Phong, cậu lên sớm như vậy cũng khiến cho tôi cảm thấy kì quái lắm đó! Được rồi, nếu như tất cả đã chờ mong vậy thì chúng ta bắt đầu đi!”

Đạo diễn Lam Mỗ Mỗ đưa ra kịch bản, buổi diễn tập coi như bắt đầu. Hai người hí cảm đều tốt, chỉ trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái, bắt đầu dùng giọng nói diễn ra một màn về tiểu viên chức thẹn thùng và thủ trưởng dịu dàng phúc hắc.

Tạ Nhất Minh mở phần mềm thu âm, yên lặng ngồi nghe hai người tập kịch. Giọng nói ôn nhu trầm thấp, thi thoảng xen lẫn giảo hoạt, thâm tình làm cậu mê đắm thật sâu nhưng cũng cùng lúc có chút chua xót. Giọng nói dịu dàng của Đại thần là để cho mọi người cùng nghe, không phải chỉ có mình cậu. Lúc trước khi gián tiếp nghe thì loại cảm giác này chỉ hơi thoáng qua, nhưng hiện tại được nghe trực tiếp cảm giác chua xót cứ không ngừng lan ra.

“Lâm Phàm, em biết mà phải không? Thật sự anh luôn rất thích em, không, nói đúng hơn là anh đã sớm yêu em rồi.” Giọng nói của Xuân Nhật Hòa Phong chứa đầy tình cảm chân thành, hiện tại y đã hoàn toàn nhập vai Cố Hạo, một vị thủ trưởng dịu dàng.

“Uhm, em cũng vậy, thật ra em vẫn luôn lặng lẽ thích anh.” Thanh âm của Công Tử Vô Hoan chứa đầy nét thẹn thùng của tiểu viên chức khi bày tỏ tình yêu.

Tạ Nhất Minh áp sát tai nghe, đưa tay chỉnh chỉnh phần mềm thu âm. Cậu đã luôn hi vọng Đại thần sẽ nói với mình như vậy! Sau đó cậu cũng sẽ bảo rằng: ‘Đại thần, em vẫn luôn âm thầm thích anh.’ Cậu dùng mu bàn tay hung hăng dụi mắt, được nghe Đại thần tập kịch rõ ràng là một chuyện vui nhưng sao lại biến thành chuyện ngược tâm thế này.

Việc tập kịch diễn ra hai giờ, Tạ Nhất Minh không nhớ rõ sau đó mình đã làm gì, khó khăn lắm cậu mới có thể nói câu tạm biệt với Miêu Trảo Quân, tất cả mọi người cũng dần lui xuống, mà cậu hình như là người đầu tiên trốn khỏi nơi đó.

Sau khi thoát khỏi YY, QQ, và tắt máy tính, bạn nhỏ Tiểu Tạ ném mình lên giường, dùng chăn che mặt, liều mạng nén lại những giọt nước mắt.

Lúc lên cao trung thì Tạ Nhất Minh phát hiện bản thân là Gay, khi ấy cậu có thích một gã học trưởng, sau đó ngây ngốc đi kể cho những người khác, rồi cuộc nháo đến toàn bộ mọi người đều biết. Ba mẹ vì cậu mà phải chuyển đi, cả trường cũng chuyển. Sau đó cậu mắc chứng tự bế, trải qua nhiều năm không thém nói chuyện với ai, cho đến sau này mới chuyển biến tốt.

Cậu không dám hy vọng xa vời đối với tình yêu, không dám cùng bất kì ai giao lưu làm quen, cho dù đã theo Đại thần suốt hai năm trời thì cũng không dám nói một câu nào trên blog của y. Đến khi rơi vào giấc ngủ, khóe mắt Tạ Nhất Minh mới rơi xuống một giọt nước mắt.

Một dịp cuối tuần nhanh chóng trôi qua, tối nay khi Tạ Nhất Minh đang tức tối chọt chọt chú chim bằng bông thì icon cánh cụt đột nhiên kêu lên.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tiểu Tạ Tiểu Tạ ~~ Có phải cậu chặn nhóm của tổ kịch rồi không?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Người ta hô cả nửa ngày cũng không có chút phản ứng

~~Tiểu Tạ: Ack, thật ngại quá, tôi đã quên mình bật chế độ không nhận tin báo.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oaa!! Khó trách rất ít khi thấy cậu trời lên trong nhóm ~~ Xuân sama có hỏi về cậu đó nha!

Tiểu Tạ: Thật sao, ha hả. Ngại quá a!

Tạ Nhất Minh sau khi gửi đi liền tiếp tục chọt chọt chú chim bông. Cậu sẽ không cho cô nàng biết là mình vì thấy Đại thần trò chuyện cùng với Công Tử Vô Hoan nên mới tắt đi khung trò chuyện.

Thế nhưng Miêu Trảo Quân nói Đại thần có hỏi qua mình là thật sao? Tâm lý bạn nhỏ Tiểu Tạ giống như có con mèo cào loạn, nhưng lại xấu hổ mà không dám hỏi, nên cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc trút lên chú chim bông.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Ai du ~ Người ta đến chọt Tiểu Tạ là vì muốn đưa bản thu kì một đó nha.

Tiểu Tạ: Sao lại nhanh như vậy???

Tạ Nhất Minh mất bình tĩnh mà dùng đến ba dấu chấm hỏi. Mới có vài ngày thôi nha, vậy mà kì một đã thu xong rồi, cái hiệu suất này cũng kinh người quá đi!

Miêu Trảo Quân phát qua hình chú khỉ vô cùng đặc ý, sau đó là biểu tình e thẹn, rồi cuối cùng là mấy bản thu.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Hai vị chủ dịch của chúng ta rất năng suất nha ~~ cũng không cần người ta đến hỏi ~ nhất là Công Tử, vô cùng nhanh nhẹn

~Tạ Nhất Minh tải bản thu về, tâm lý lại bắt đầu chua xót, là bởi vì phối hợp vô cùng ăn ý nên mới mau lẹ vậy đó! Hừ, Công Tử Vô Hoan nhanh thì mình còn nhanh hơn! Bạn nhỏ Tiểu Tạ nhất thời xúc động, lách cách gõ gõ bàn phím.

Tiểu Tạ: Được rồi, cậu yêu tâm, ngày mai có thể giao hàng!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: !!!!!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tiểu Tạ!! Cậu nói giỡn phải không? Nhất định là vậy phải không?

Hu hu! Đúng là tôi nói giỡn thôi đó! Tạ Nhất Minh rơi lệ đầy mặt, nhất thời hận đến mức muốn chặt luôn cả móng vuốt, thế nhưng dù sao cũng đã lỡ rồi...

Tiểu Tạ: Không phải đâu, bảo chứng trưa mai có thể giao hàng.

Bên kia máy tính, cô nàng Miêu Trảo Quân đang há hốc mồm, Tiểu Tạ này là báu vật bị chôn vùi sao? Khi không ta đột nhiên lại trở thành người làm kịch có hiệu suất nhất nha? Thật vậy sao thật vậy sao?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Vị nhân tài này thật đúng là anh hùng!!

Tiểu Tạ: Tôi như vậy mới đuổi kịp mọi người nha.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: 7878 [đi thôi đi thôi] ~ Nỗ lực lên! Dân chúng tổ kịch đều ủng hộ cậu

~Tắt đi khung trò chuyện, Tạ Nhất Minh thiết lập chế độ ẩn thân trên QQ, mở lên những bản thu âm, khởi động phần mềm chỉnh sửa AA, bắt đầu tập trung chuyên môn. Chỉnh sửa, cắt nối, âm hiệu [hiệu ứng âm thanh], BGM, tất cả những việc này cậu đều phải hoàn thành trong đêm nay, đúng là tự ngược nha!

“Gọi người nhanh! Gọi người mau! Gọi người ẹ!”

Sáng sớm ba giờ, chỉ thấy bạn nhỏ Tiểu Tạ hai má tiều tụy, vừa lảm nhảm, vừa chỉnh sửa. Trên gương mặt thanh tú của cậu đã xuất hiện vành đen thật to, vốn đôi mắt rất lớn nhưng nay chỉ còn một đường, Tạ mẹ bao lần muốn đi đến thúc giục nhưng đều bị bộ dáng của cậu làm cho nói không nên lời.

Nghe lại một lần cuối cùng, kiểm tra hết những lỗi kĩ thuật, Tạ Nhất Minh mới dám thả lỏng. Cuối cùng cũng hoàn thành rồi! Cậu lê mắt nhìn sang cái đồng hồ điện tử, 4h45'! Kịp rồi, sau khi gửi qua cho Miêu Trảo Quân để cô nàng nghe lại một lần thì Tạ Nhất Minh đã muốn gục luôn. Đôi mắt lơ dờ mờ nút tắt máy, cậu mơ mơ màng màng mà bò lên giường, chưa đến một giây đã tiến mộng đẹp.

Ngày hôm sau khoảng 4h chiều, bạn nhỏ Tiểu Tạ rớt cuộc tỉnh ngủ mà dụi dụi mắt, phát hiện cả ba lần mẹ đều ngồi kế bên, ba ba thì xem tờ báo trong tay, Tạ mẹ thì đang vuốt vuốt áo lông.

Nhìn thấy cậu tỉnh, Tạ mẹ thu tay, thò người sờ sờ đầu cậu, oán trách nói: “Con rớt cuộc cũng tỉnh dậy rồi! Nói mau, tối qua lần đến mấy giờ? Mẹ đã nói nhiều rồi, cơ thể con không tốt, không được thức đêm, vậy mà cứ không nghe! Có biết khi thấy con bất tỉnh thì ba mẹ lo lắng đến thế nào không!”

Tạ ba cũng thu hồi tờ báo, vỗ vỗ cánh tay bà an ủi: “Được rồi được rồi, con nó tỉnh là tốt rồi, hiện tại đi ăn cơm chiều ha?”

“Mẹ, con biết lỗi rồi...” Tạ Nhất Minh ngồi dậy, viền mắt hồng hồng, cúi đầu hối lỗi. Do chứng tự bế trước đây đã từng hại hai người không yên nên bây giờ bọn họ luôn đặc biệt lo lắng. Cậu biết rõ lần này thức đêm đã làm ba mẹ nhọc tâm!

Tạ mẹ mang theo đôi mắt hồng hồng mà sờ đầu cậu, lời nói từ tính: “Tiểu Tạ, con thích cái gì thì cứ làm cái đó, ba mẹ đều ủng hộ con. Ba mẹ chỉ mong con bình an khỏe mạnh là tốt rồi.”

“Uhm.” Tạ Nhất Minh khịt khịt mũi, nặng nề gật đầu.

Tạ ba dẫn Tạ mẹ ra khỏi phòng, quay đầu nháy nháy mắt với cậu: “Con trai ngoan, chúng ta ra ngoài ăn nha!”

4. Chương 4

Sau khi kết thúc bữa cơm gia đình ấm áp, Tạ ba vào phòng làm việc, Tạ Nhất Minh cùng mẹ dọn dẹp chén bát. Mẹ con cùng nhau tẩy rửa, sau đó Tạ mẹ ra phòng khách xem TV, còn cậu trở về phòng bật máy.

Vừa lên QQ, chú chim cánh cụt đã run lên. Cậu mở khung trò chuyện, là tin nhắn của Miêu Trảo Quân.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oa oa oa! Tiểu Tạ! Cậu đúng là thần mà!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Người ta cảm động muốn chết ~ thật sự thức cả đêm để làm đó nha

~~ Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Người ta đã nghe qua rồi ~ hoàn toàn không cần chỉnh sửa! Tiểu Tạ đại nhân, hãy nhận một lạy của tiểu nhân.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Ai~ Tiểu Tạ chẳng phải đã lên rồi sao?

Thích nhất là Đại thần : Tiểu Tạ? Nghe nói hôm qua cậu thức suốt đêm để làm cho xong, thật lợi hại. Có cực lắm không? Thân thể không sao chứ?

Ah ah? Chuyện quái quỷ gì thế này? Tiểu Tạ dụi dụi mắt, xác định là mình không có nhìn sai, thực sự là tin nhắn của Đại thần, cậu mở to mắt. Đúng là Đại thần nha! Đại thần nhắn tin cho cậu! Còn quan tâm thân thể cậu nữa! Ma nhập sao ma nhập sao? Nên trả lời thế nào đây!

Máu dồn lên não, bạn nhỏ Tiểu Tạ ra sức gõ chữ. Gõ xong, xóa! Gõ lại, vẫn xóa! Sửa đi sửa lại cuối cùng đánh ra một câu.

Tiểu Tạ: Chất lượng thu âm của sama rất tốt, xử lý rất nhẹ nhàng. Tạ sama quan tâm.

Sau khi gửi đi cậu mới bắt đầu cảm thấy hối hận, dòng chữ này có lộ ra cái gì không nha? Hình như không lẽ phép cho lắm? Hình như không nhiệt tình cho lắm? Đúng là đáng ghét mà!

Chú chim cánh cụt lại nhấp nháy. Bạn nhỏ Tiểu Tạ có chút không dám nhìn vào khung trò chuyện nhóm, rất sợ phải thấy ngữ khí lạnh đậm của Đại thần. Kết quả người tới lại là Miêu Trảo Quân mà cậu đã hoa hoa lệ lệ bỏ quên.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oaaa! Tiểu Tạ rớt cuộc cũng lên rồi! Mau nhìn khung trò chuyện

~~Tiểu Tạ: Ân.

Cậu hữu khí vô lực mà mở lên khung trò chuyện nhóm, không chút yên lòng khi không thấy câu hỏi đáp. Tên của Đại thần rõ ràng còn đang sáng, không có ẩn thân, không có để bạn, vậy sao lại không trả lời nha?

Trong khung trò chuyện, Miêu Trảo cô nương đang dạt dào sức sống gửi tin, đại khái là khen CV, khen đạo diễn, khen hậu kì thần tốc, kì một rồi cuộc cũng đã làm xong, chỉ cần trang hoàng một chút là có thể phát hành, những người khác đều tung hoa chúc mừng, chẳng mấy chốc sau, những dòng tin nhắn đều hoa hoa lệ lệ bị đẩy đi.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Chúng ta phải cùng nhau cảm tạ các vị CV cùng hậu kì Tiểu Tạ đại nhân nha! Hiện tại kì một đã hoàn thành, kì hai cũng sẽ khởi công vào ngay hôm nay, và trên dưới hai kì nữa thì trong tháng này kịch sẽ kết thúc! Chúng ta phải trở thành tổ kịch ra hàng nhanh nhất!! Ha ha ha!

Khung trò chuyện yên tĩnh ít phút, lúc sau mới có người bạo gan lên tiếng.

Chủ dịch Xuân Nhật Hòa Phong: Từ Đình Đình, chú trọng hình tượng một chút.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Hiu hiu ~ Người ta biết lỗi

~ Chuyển âm Hồ lô oa: Tôi đang thấy cái gì đây? Trảo Trảo và Đại thần là?

Đạo diễn Lam Mỗ Mỗ: Từ Đình Đình? Đây là tên thật của mỗ Trảo nha

~ Tác từ Chỉ Nhược Bất Tính Chu: Ai du ~ Có mờ ám đây!

Tạ Nhất Minh đang theo dõi khung trò chuyện cũng bị câu nói làm cho chấn kinh, lại không ngờ bên này khung trò chuyện với Đại thần đột nhiên chớp động.

Thích nhất là Đại thần : Tiểu Tạ có đó không? Thật ngại quá, vừa mới có chuyện cần giải quyết.

Tiểu Tạ: Uhm, có đây có đây.

Tạ Nhất Minh gần như lập tức trả lời, phát huy tốc độ gõ chữ của mình.

Thích nhất là Đại thần : Ha hử, kịch sao lại xong nhanh như vậy, đêm qua thức lẫn tới mấy giờ?

Tiểu Tạ: Đến 4h45.

Thích nhất là Đại thần : Sao lại vội như vậy? Kịch này không gấp đâu, sao lại liều mạng như thế?

Tiểu Tạ: Cũng không có gì, em cứ cảm giác nếu mình làm nhanh thì sẽ tốt hơn, như vậy sẽ không làm... các đại gia thất vọng.

Thích nhất là Đại thần : Tiểu Tạ vẫn còn trẻ con nha!

Nhìn vào màn hình, tâm lý Tạ Nhất Minh đột nhiên chạy qua một cỗ nhiệt lưu, cả người như có một dòng nước ấm hòa tan, cả người đều thấy thoải mái. Mặc dù một phần là vì trách nhiệm nên mới cố gắng làm tốt, nhưng nhờ có Đại thần cậu mới liều mạng như vậy. Hiện tại lại được trò chuyện cùng y, cậu cảm thấy nỗ lực suốt hai năm nay đều rất xứng đáng.

Tạ Nhất Minh đặt tay lên bàn phím, đánh sang hai chữ 'Ha hử'. Trầm mặc một hồi, bên kia lại gửi đến tin nhắn.

Thích nhất là Đại thần : Tiểu Tạ năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đã tốt nghiệp chưa?

Tiểu Tạ: Em theo tuổi ta là hai mươi ba, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học.

Thích nhất là Đại thần : Thật sao? Vậy mà nghe qua giọng em còn tưởng là chưa tốt nghiệp. Đã có việc làm chưa?

Tiểu Tạ: Vẫn chưa có ạ, nghe nói hiện tại tìm việc rất khó khăn.

Thích nhất là Đại thần : Đúng vậy, đối với sinh viên mới vào xã hội thì hai năm đầu khá là khó khăn, nhưng nếu nắm bắt thì sau này rất dễ thích ứng.

Tiểu Tạ: Vâng, em sẽ nỗ lực.

Tạ Nhất Minh phải cố gắng lắm mới có thể gõ chữ, cậu cho tới bây giờ vẫn chưa thể tin mình đang cùng Đại thần trò chuyện, mọi thứ cứ như nằm mơ!

Đại thần thanh thục dịu dàng, anh ấy có lẽ đã đi làm lâu rồi ha? Không biết năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đã đến ba mươi chưa? Bạn nhỏ Tiểu Tạ đưa ra bao nhiêu là vấn đề, thế nhưng một câu cũng không dám hỏi.

Thích nhất là Đại thần : Gần đây công việc của anh cũng không quá nhiều, kì hai rất nhanh sẽ được thu xong. Lần này Tiểu Tạ không cần liều mạng quá, dù có kéo dài mấy ngày cũng đều không sao, bên Kế Hoạch cũng không thể ức hiếp em như vậy.

Không ngờ đến đứa nhỏ này chỉ trong một đêm mà đã làm xong cả một kì kịch, không biết trở thành cái dạng gì rồi. Bên kia máy tính, nam nhân gõ gõ mặt bàn, nhẹ nhàng dựa vào thành ghế. Đôi mày anh tuấn của y khẽ nhíu, vuốt vuốt cằm tự hỏi: Con bé Từ Đình Đình này thực sự là càng lúc càng cuồng, sao nó lại dám đem Tiểu Tạ đáng yêu như vậy ra để áp bức, xem ra cần phải dạy dỗ con bé một trận.

Đại thần và Miêu Trảo có quan hệ gì nha? Sao lại biết tên cô ấy? Đã từng gặp nhau bên ngoài rồi sao? Có phải là người yêu không ta? Tình cảm phát sinh trong các tổ kịch vốn cũng không thiếu, chẳng lẽ hai người bọn họ chính là như vậy? Thế nhưng nghe giọng của Miêu Trảo vẫn còn là nữ sinh nha, Đại thần không lẽ lại là trâu già khoái gặm cỏ non? Tiểu Tạ bỏ não suy nghĩ lung tung, cẩn cẩn thận thận gõ chữ.

Tiểu Tạ: Sama và Miêu Trảo là dạng quan hệ gì vậy? Ack, em chỉ là tò mò muốn hỏi thử thôi, vừa nãy anh có gọi tên Miêu Trảo...

Thích nhất là Đại thần : Ha hã, con bé chưa cho em biết sao? Anh là anh trai của nó, anh ruột.

Thích nhất là Đại thần : Còn có, Tiểu Tạ, anh phát hiện em khi nói chuyện luôn khách khách khí khí, suốt ngày cứ cẩn cẩn thận thận, nguyên nhân là do tính cách hướng nội hay sao?

Giọng nói đáng yêu như thế, tính cách đáng yêu như thế, giống như một tiểu oa ngưu [ốc sên] nghiêm cẩn mà lại mẫn cảm, thực sự là một vật nhỏ đáng yêu! Từ Hạo ngồi ở bên kia máy tính, gương mặt anh tuấn mang theo ý cười. Vật nhỏ như vậy rất hợp với khẩu vị của y, y có chút động tâm rồi nha!

Thích nhất là Đại thần : Kỳ thật em không cần như thế, tất cả mọi người đều rất thích em, anh cũng vậy.

Thích nhất là Đại thần : Sau này có vấn đề gì thì đến hỏi anh, cứ tùy ý hỏi.

Tiểu Tạ: Uhm.

Tiểu Tạ: Mẹ gọi em đi ngủ, em xuống trước. Sama, bye bye.

Tạ Nhất Minh nhìn vào dòng chữ trên máy, sau đó tìm đại một lý do để thoát QQ. Đại thần sao lại dịu dàng như vậy! Nếu cậu không thể khống chế bản thân mà cứ trầm luân thì sao bây giờ?

Bên kia máy tính, Từ Hạo nhìn vào cái tên đã sớm tắt đèn, khước miệng câu lên nét cười sâu xa. Vật nhỏ này là bị dọa sợ nên mới bỏ chạy à nha! Xem ra y phải nhanh chóng xác định cảm giác của mình mới được, đứa nhỏ đáng giá như vậy phải nắm trong tay! Về vấn đề này, xem ra phải cho tiểu quỷ Đình Đình một cái nhiệm vụ.

Bên này, Miêu Trảo Quân đang giải thích quan hệ của mình cùng với Đại thần thì phát hiện QQ chớp động. Vừa mới thấy tên người gửi cô nàng đã phải rơi lệ đầy mặt: Hiu hiu ~ Anh hai quả nhiên sẽ không bỏ qua cho mình!

Anh hai ác ma : Từ Đình Đình, nhờ vào biểu hiện đêm nay của em, anh sẽ cho em một cái nhiệm vụ.

Miêu Trảo Quân: Hiu hiu ~ Anh hai, em biết lỗi rồi!! Anh cứ nói, tiểu nhân nhất định hoàn thành!

Anh hai ác ma : Ngoan, em giúp anh trò chuyện cùng với Tiểu Tạ, mặc kệ dùng phương pháp gì, anh muốn cùng cậu bé tiếp xúc nhiều hơn. Chẳng hạn như bảo cậu bé cùng anh tập kịch này nọ thử xem. Anh hai biết em có thể làm được mà phải không?

Miêu Trảo Quân: Anh hai, anh yên tâm! Chờ tin tốt của em.

Ngồi trước máy tính, Từ Đình Đình sau khi bảo chứng lời thề sắt son trên khung QQ liền đắm vùi cái vào chú thỏ bông để cho hả giận. Anh hai đúng là ác ma! Tính cách của Tiểu Tạ lâu nay đều rất thẹn thùng hướng nội, trò chuyện đều rất e thẹn, sao có thể đồng ý cùng anh tập kịch này nọ!

Nhưng mà, anh hai chắc không phải là coi trọng Tiểu Tạ rồi chứ? Tiểu cô nương trong nháy mắt liền hóa thân hủ lang, có vị đạo JQ à nha! Là CP phúc hắc công x ngọc manh thụ, quá rung động lòng người đi! Vì Tiểu Tạ có khả năng trở thành chị dâu, Miêu Trảo Quân ta liền quyết định liều mạng!

5. Chương 5

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tiểu Tạ Tiểu Tạ

~ Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tiểu nhân cầu Tiểu Tạ Đại thần xuất hiện

~Tiểu Tạ: Có việc gì à?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oaa ~ Tiểu Tạ thân ái ~ Tối chủ nhật này cậu có rảnh không?

Tiểu Tạ: Có nha, để làm gì?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Thì là như vậy ~ Đoạn kịch của kỳ thứ hai Xuân sama không tìm được cảm giác, chủ nhật muốn tập một chút, thế nhưng Công Tử không có rảnh... Vậy nên cậu giúp Xuân sama tập kịch nha?

Tiểu Tạ: Không được đâu, tôi không làm được đâu!

Tạ Nhất Minh chậm rì rì gõ chữ, tâm lý một cú chấn động, bên tai vẫn còn tiếng gió ù ù. Cùng đại thần tập kịch đó nha! Giấc mơ trở thành sự thật kia! Tuy cậu muốn làm nhưng vẫn đáng sợ lắm. Vạn nhất biểu hiện không tốt làm Đại thần chán ghét thì sao bây giờ? Cậu cho tới bây giờ vẫn chưa từng tập kịch một lần nào cả!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Chỉ là đọc chút lời thoại thôi mà ~ Tổ kịch chỉ có mình cậu là nam sinh thôi.

Tiểu Tạ: Không phải còn có Trường Chân Thúc Thúc sao?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Ack, Trường Chân Thúc Thúc không được, cậu ta là công âm!

Tiểu Tạ: Vậy nếu tôi làm không tốt thì sao?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Ai du ~ Tiểu Tạ, cậu chỉ giúp tổ kịch làm việc thôi mà ~ Thực sự không cần phải chuyên nghiệp đâu, chỉ cần đọc đọc là được rồi

~ Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tại hạ lặn lội cầu xin ~ Tiểu Tạ, hãy nhìn vào đôi mắt đáng thương của người ta này

~Bên kia QQ, Miêu Trảo Quân vừa cầu Tiểu Tạ vừa cào tường. Cho dù Trường Chân Thúc Thúc có là thụ âm thì cũng không được, Xuân sama vĩ đại đã chỉ thẳng tên Tiểu Tạ cậu rồi, nếu tôi mà không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ rất thảm đó nha! Không được, nhất định phải bắt được Tiểu Tạ!

Bên này, bạn nhỏ Tiểu Tạ nhìn khung trò chuyện, vô cùng muốn đáp ứng! Cũng nên thử một chút xem sao, cậu cố lấy dũng khí để mà gõ chữ.

Tiểu Tạ: Vậy được rồi, tôi sẽ cố gắng ha.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Ngao!! Tiểu Tạ thật tốt!!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Vậy 8h tối chủ nhật ha, vẫn là trên YY, Xuân sama chờ cậu đó nha

~~ Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oa oa ~ nhiệm vụ hoàn thành ~ người ta đã thuận lợi thắng trận.

Bên này Tạ Nhất Minh gõ đi hai chữ 'Bye bye', bên kia Miêu Trảo Quân âm thầm tình báo.

Cái gì mà nhiệm vụ hoàn thành? Cậu nghỉ hoặc một hồi rồi cũng ném đi, Miêu Trảo Quân vẫn luôn phớt lờ, cậu đã quen rồi.

Hiện tại vấn đề lớn nhất là cùng Đại thần tập kịch đó nha! Tiểu Tạ lại lăn lên giường, ôm lấy tấm chăn đập đập mấy phát, một hồi cười, một hồi nhíu mày, bắt đầu tích cực bổ não suy diễn.

Chủ nhật thoát cái đã tới.

Vài ngày nay, Tạ Nhất Minh chủ yếu là luyện nói trôi chảy, luyện phối âm, tâm lý cậu khẩn trương nhưng cũng rất phấn khích. Đợi đến sáng chủ nhật, cậu vẫn còn nhắm mắt suy tư: A a! Chủ nhật sao lại đến nhanh như vậy? Mình vẫn còn chưa phối âm tốt nha!

Sau khi xong cơm chiều, Tạ mẹ kỳ quái nhìn con trai hệt như đứa bé xoay xoay trên ghế. “Tiểu Tạ, con làm gì vậy? Khẩn trương cái gì?” Con trai như vậy thì bà vừa nhìn đã nó có chuyện rồi, thế nhưng mấy tuần nay nó đều ở lì trong nhà, khẩn trương cái gì?

“Mẹ, mẹ xem con có tố chất làm diễn viên hay không?” Tạ Nhất Minh chỉ chỉ mình.

Tạ mẹ vừa nghe xong liền phụt một cái xùy cười, chọt chọt mũi cậu: “Đầu gỗ con mà muốn làm diễn viên cơ à? Bộ định đóng vai khúc cây đứng yên không nhúc nhích?”

Tạ ba ba ở một bên động viên con trai: “Nếu như em nói thì Tiểu Tạ không có khả năng hay sao?”

“Mẹ!” Tạ Nhất Minh bị đá kích rồi, cậu cầm lấy cái bát chạy lên phòng, sau đó ló đầu ra mà hô: “Đứa con đầu gỗ này sẽ không giúp mẹ rửa bát đâu!”

“Vậy thì về phòng đi!” Tạ mẹ liếc nhìn Tạ ba, bật cười.

Tạ Nhất Minh ngồi trước máy tính, mang kĩ tai nghe, hít sâu một hơi rồi mở YY.

Vừa mới bảy giờ, chắc vẫn chưa có ai đâu ha! Tạ Nhất Minh một bên suy nghĩ, một bên mở phòng trò chuyện. Đột nhiên bên tai truyền tới âm thanh của hệ thống, cậu bị ai đó kéo vào một phòng khác. Còn là phòng riêng nữa chứ.

Bên trong ngoài cậu ra thì còn có một người, Chủ dịch Xuân Nhật Hòa Phong.

“Tiểu Tạ?” Giọng nói khêu gợi của Đại thần truyền vào trong tai.

Tạ Nhất Minh chuyển sang chế độ tự do trò chuyện, nhẹ nhàng ‘Ân’ một tiếng. Cậu sợ mình lại vì khẩn trương quá độ mà phát sinh ra mấy chuyện nên trực tiếp bật chế độ tự do luôn.

“Ha hã, sao lại sớm như vậy?” Tên của Xuân Nhật Hòa phong cũng liên tục phát sáng.

“Uhm, sama cũng rất sớm a, ha hã.” Tạ Nhất Minh gượng cười, cậu có thể nghe thấy tim mình đập bang bang luôn rồi.

Hai người ai cũng ‘Ha hã’ nhưng khí tràng thì đúng là bất đồng. Đại thần có bao nhiêu khả năng đều phát huy hết, khí thế ôn nhu công cường đại gắt gao áp trụ tiểu nhược thụ.

“Sama, chúng ta bắt đầu nha?”

“Không vội, bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta tâm sự chút ha. Anh thấy em vô cùng khẩn trương, tập kịch với anh áp lực vậy sao?”

“Na, nào có! sama, anh rất lợi hại!”

“Thật sao? À phải..., đừng gọi sama nữa, anh là Từ Hạo, em cứ gọi Từ đại ca là được rồi.

“Ack, có, có thể sao?”

“Sao lại không thể chứ? Nào, kêu một tiếng thử xem?”

Nghe giọng nói ôn nhu của nam nhân, hai má bạn nhỏ Tiểu Tạ đã muốn hồng hồng. Thì ra đại thần họ Từ nha! Cũng đúng, Miêu Trảo Quân họ Từ mà, Đại thần đương nhiên cũng vậy, sao cậu không nghĩ đến ha! Tên Đại thần nghe thật hay, Từ Hạo, Từ Hạo, ha ha, cậu biết của tên đại thần rồi! Đại thần còn bảo cậu gọi là Từ đại ca nha!

Bạn nhỏ Tiểu Tạ trở nên hưng phấn, ‘Đông’ một tiếng đầu đập xuống bàn, hận đến mức không thể nhảy lên giường để mà cào loạn.

“Tiểu Tạ? Em thế nào rồi?” Bên kia YY Từ Hạo nhíu mày, âm thanh này là do đụng vào bàn đi?

“Không sao không sao, chỉ là em không cẩn thận đụng phải mặt bàn!”

“Thật sợ quá, mà em còn chưa có kêu nha?”

“Uh, Từ đại ca...”

“Ha hã, thật ngoan. Vậy Tiểu Tạ tên gì?”

“Em là Tạ Nhất Minh! Nhất Minh trong ‘Nhất minh kinh nhân’[1]. Từ đại ca cứ gọi là Tiểu Tạ được rồi, ba mẹ em đều gọi như vậy.”

Cứ thế, Đại thần đã đường đường chính chính gạt được bạn nhỏ nói ra tên mình. Nhưng bọn họ vẫn phải tìm hiểu thêm nha.

“Tiểu Tạ, em ở phía nam phải không? Nghe ngữ âm của em thì có lẽ là Tứ Xuyên đi!”

“Uh, em ở Trùng Khánh, Từ đại ca chắc ở Bắc Kinh ha?”

“Đúng vậy, anh là người Bắc Kinh chính gốc. Trùng Khánh cũng là một địa phương tốt, nhân kiệt địa linh [Người giỏi đất thiên]. Tiểu Tạ đã đến Bắc Kinh chơi chưa?”

Ai dô, vật nhỏ biết mình đang ở Bắc Kinh, hình như chỉ có người theo dõi weibo mới biết thôi mà. Xem ra tiểu oa ngữ này rất quan tâm tới mình! Từ Hạo chăm chú nhìn vào cái tên Hậu kỳ Tiểu Tạ, khóe miệng cười cười, y dường như có thể thấy một cậu bé thẹn thùng đang ngồi đối diện máy tính mà cẩn cẩn thận thận vui vẻ trò chuyện.

Tạ Nhất Minh một mực ngồi trên ghế xoay a xoay, hiện tại buồng lỏng mới thấy nó đã bị mình giày vò đến đáng thương. Cậu bỏ qua cái ghế bi thảm, ngược lại ghé sát máy tính nói chuyện.

“Dù sao bây giờ em cũng ở nhà, không bằng chờ ngày nào đó em đến Bắc Kinh, anh dẫn em đi chơi.”

“Thật, thật sao ạ?”

“Đương nhiên.”

“Oa! Đại thần, anh thật tốt!”

“Huh?”

“Ack, là Từ đại ca, anh thật tốt!”

Và cứ thế, Đại thần đã hoàn toàn có được sự tín nhiệm của bạn nhỏ Tiểu Tạ, kể cả cách trò chuyện cũng thân thiết hơn.

“Nhưng Bắc Kinh rất xa, em không muốn rời nhà...”

Tiểu Tạ sau khi hoan hô liền trở nên do dự, mặc dù Bắc Kinh là nơi của Đại thần ở, đến đó sẽ được gặp nhau, nhưng cậu vẫn không dám. Mặc dù chứng tự bế đã được trị khỏi, nhưng vừa nghĩ đến sẽ rời xa nơi quen thuộc này cậu lại cảm thấy sợ. Giống như lúc trước khi giận dữ mẹ đã đẩy cậu qua vùng phụ cận vậy, tuy tâm lý kì thật rất cao hứng nhưng vẫn không muốn rời khỏi gia đình.

“Ha hã, em thích ở nhà vậy sao. Nhưng cũng không sao anh có thể đi Trùng Khánh tìm em!”

“Tìm, tìm em?”

“Sau này nếu có dịp đi Trùng Khánh chơi, anh sẽ kêu Tiểu Tạ làm hướng dẫn viên.”

“Uh, uh.”

Tại bên này Tạ Nhất Minh đang liều mạng gạt đầu, thì bên kia Từ Hạo Đại thần đã bắt đầu lên mạng tìm hiểu thị trường nhà đất. Vật nhỏ không muốn rời nhà thì cũng không sao, y có thể dọn đến Trùng Khánh. Dù sao thì trong nhà cũng có em trai, ba mẹ trước nay luôn đối với mình không vừa mắt lắm. Tiền tự bản

thân kiếm cũng đủ để mua căn nhà, vừa lúc công ty đang có ý định mở rộng thị trường phía nam, vậy thì cứ chọn ở Trùng Khánh đi!

Y mở bức ảnh lưu trong máy tính, đó là một cậu trai thanh tú thon gầy đang mặc chiếc áo phông trắng, đứng dưới gốc cây ngô đồng mà then thùng cười, chỉ vừa nhìn qua đã thấy sạch sẽ, đáng yêu. Không ngờ con bé Từ Đình Đình luôn cà phờn cả ngày mà cũng có chút nhân lực, chẳng biết từ đâu lại lấy được ảnh Tiểu Tạ, phải mua quà cho con bé thôi!

[1] Nhất minh kinh nhân (): Ví von người bình thường không có biểu hiện nổi trội, nhưng thoáng cái lại làm ra thành tích kinh người. [Xà Viện]

6. Chương 6

“Oa! Đã 8h30 rồi!” Tạ Nhất Minh vô tình nhìn thoáng qua thời gian, nhất thời hô to.

Từ trong tai nghe truyền tới giọng nói trầm thấp: “Huh? 8h30 thì sao?”

Hai má bạn nhỏ Tiểu Tạ đã muốn hồng hồng, cậu vội vã giải thích: “Không phải đã nói là muốn tập kịch sao ạ?”

Từ đại ca thật đúng là không có vẻ hấp tấp gì cả, tính tình thì ôn hòa, lại có thể kiên trì cùng mình trò chuyện, một chút cũng không có cảm giác thời gian trôi qua.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu tập kịch.” Từ Hạo một bên nói chuyện một bên gửi qua kịch bản kì hai. Nếu vật nhỏ này đã nghiêm túc như vậy thì y cũng nên phối hợp một chút. Mà nếu như không lắm thì kì hai có H nha. Từ Hạo kéo xuống kịch bản, quả nhiên phía cuối có một đoạn H. Mặc dù chỉ có vài âm thanh ‘uhm a’ nhưng để xem vật nhỏ đơn thuần này sẽ làm thế nào.

“Lâm Phàm, em làm sao vậy?”

“Cố Hạo, người phụ nữ kia là bạn anh sao?”

“Sao lại hỏi như thế?”

“Không có gì...”

Tạ Nhất Minh đọc kịch bản, nỗ lực tự nhủ chính mình là tiểu viên chức Lâm Phàm, nhưng kết quả vẫn không có chút cảm xúc nào. Mặc dù đã dự đoán trước nhưng sao lại tệ như vậy?

Cậu gõ đầu xuống bàn, bĩu môi nói: “Từ đại ca, em diễn không tốt lắm, làm sao bây giờ?”

May mà Lam mỗ mỗ và Miêu Trảo Quân không có ở đây, nếu không thì thật mất mặt. Nhưng mà Từ đại ca tập kịch, sao bọn họ không đến? Bạn nhỏ Tiểu Tạ khó được có chút thông minh, nhưng bất quá những suy nghĩ này rất nhanh đã bị một giọng nói khác đá bay.

“Không có đâu, ai mới thử cũng sẽ vậy mà. Hay là em cứ tưởng tượng là mình thích anh đi, sau đó thấy anh cùng... một người phụ nữ thân mật, nếu gặp trường hợp như vậy thì em sẽ dùng tâm trạng gì để đối mặt?”

Giọng nói của Xuân Nhật Đại thần dịu dàng như nước, nhưng nếu Tạ Nhất Minh có thể thấy được gương mặt của y thì sẽ không dám nói Từ đại ca của mình là dịu dàng nữa. Bởi vì lúc này người kia đang dựa vào ghế, khoe miệng cong lên, hệt như chú báo đang đợi con mồi lọt lưới. Mà trong đầu nó lúc này chỉ có duy nhất một câu: Tiểu Tạ bối cũng rất khả ái à nha!

“Người phụ nữ kia là bạn anh sao?” Tạ Nhất Minh vừa tưởng tượng xong cảnh Đại thần cùng một người phụ nữ thân mật liền thốt ra, lời vừa khỏi miệng cậu liền ôm mặt, đôi má nháy mắt đỏ hồng. Trời ạ! Sao lại có mùi dấm chua nồng nặc như vậy!

“Nhìn xem, không phải em làm rất tốt hay sao? Được rồi, chúng ta tiếp tục.”

Từ Hạo kiềm chế ý cười, cố nói một cách đàng hoàng. Không ngờ vật nhỏ này lại nồng nặc mùi dấm như thế, xem ra cảm giác với mình cũng không ít à nha!

Tập kịch tiếp tục tiến hành, Tạ Nhất Minh dần tìm được cảm giác, cậu dưới sự dẫn dắt của Từ Hạo liền tập trung vào bộ kịch. Hai người chăm chú tập kịch, cả thời gian trôi cũng không nhận thức.

Kịch bản dần dần đi đến hồi kết, đôi mắt bạn nhỏ Tiểu Tạ thẳng tắp nhìn vào đoạn văn phía dưới, trên đầu tỏa nhiệt. Tay trái cậu cầm bút vẽ a vẽ, tay phải cậu cầm chuột vòng a vòng. Đây là đoạn H nha, tuy đã sớm xem hơn chục lần, nhưng bây giờ kêu cậu cùng Từ đại ca tập kịch, tim cậu đập rất nhanh đó. Cậu nhu nhu hai má, cảm giác nơi đó đã nóng đến mức có thể nướng cá.

“Ở đây còn một đoạn nữa, Tiểu Tạ, có mệt không?”

“Không mệt.”

Tạ Nhất Minh hận đến muốn cắn lưỡi, đáng lẽ phải nói là mệt rồi chứ!

“Vậy anh tiếp tục nhé?”

“Uhm.”

“Ha hã, đoạn này rõ ràng là H à nha. Tiểu bảo bối nhi, đã chuẩn bị chưa?”

Bạn nhỏ Tiểu Tạ cắn đầu ngón tay, hu hu ~ giọng nói của Từ đại ca sao lại gọi cảm như vậy! Bây giờ cậu đang cùng đại thần diễn H đó nha! Tiểu Tạ má hồng tim đập tay run, nguy rồi nguy rồi!!

‘Cốc! Cốc! Cốc!’ Đột nhiên có người gõ cửa làm bạn nhỏ sợ muốn chết.

“Tiểu Tạ, đi ngủ thôi!” Tạ mẹ ló đầu vào, phát hiện con trai hai má hồng hồng nên tưởng cậu bệnh, bà bước vào mà hỏi: “Sao hai má lại hồng như vậy?”

Tạ Nhất Minh tay chân loạn xạ muốn tắt YY, kết quả càng làm càng loạn, cuối cùng trực tiếp tắt luôn màn hình, liều mạng lắc đầu: “Không có không có, chỉ là trời nóng quá, Con ngủ liền đây!”

“Ai đó, làm gì mà không cho mẹ coi, cái đó hay không?” Tạ mẹ thấy con trai mình như vậy trông rất vui.

Tạ Nhất Minh tháo xuống tai nghe, đẩy Tạ mẹ ra ngoài, mặt hồng tai đỏ giải thích: “Không có gì đâu ạ! Mẹ, mẹ ra ngoài đi, con sắp ngủ rồi!”

“Được được! Mẹ ra liền đây! Tiểu Tạ nhà ta đang giao lưu với bạn trai nha!”

“Con đâu có!” Tạ Nhất Minh vội vàng phủ nhận rồi nhanh chóng đóng cửa phòng.

“Thằng bé này!” Bên ngoài, Tạ mẹ lắc đầu cười cười, bà đứng phát ngốc một hồi rồi mới rời đi. Hai vợ chồng bà cũng không trông cậy con mình có thể lấy vợ sinh con, chỉ hy vọng nó có thể tìm được người cùng tay trong tay cả đời, chỉ cần con trai sống tốt, thì dù người kia là nam hay nữ cũng có sao đâu!

Tạ Nhất Minh ba bước thành hai quay về máy tính, đeo lên tai nghe, trong lòng có chút thấp thỏm:

“Từ đại ca, anh còn đó không?”

“Anh đây, khi này là mẹ em sao?”

“Ack, anh đều nghe cả?”

“Ha hã, đương nhiên, nghe rất rõ ràng nha.”

“Ha hã.”

Tạ Nhất Minh gượng cười nhưng tâm lý ảo não muốn chết. Xảy ra chuyện mất mặt như vậy Từ đại ca nhất định sẽ cười cậu cho xem!

Bên kia máy, Từ Hạo tâm tình thật tốt. Chiều theo tình huống vừa rồi, y đã biết cách đối phó đối với mẹ vợ. Y cảm thấy mình và Tiểu Tạ là cùng một loại, chỉ là lúc trước Tiểu Tạ không đề cập tới, làm y còn tưởng phải tốn không ít công phu mới thuyết phục được ba mẹ của cậu, hiện tại xem ra chỉ cần đối phó với chính Tiểu Tạ là được rồi. Bất quá, thân thể vật nhỏ xem ra không tốt lắm, vẫn là nên ngủ sớm thôi.

“Được rồi, bé ngoan nên ngủ sớm.”

“Thế nhưng còn một đoạn nữa...”

“Một đoạn hí thoi mà, sao so với thân thể em được. Tiểu Tạ ngoan, nhanh đi ngủ nha!”

“Uh, ngủ ngon, Từ đại ca.”

“Ngủ ngon, mơ thấy mộng đẹp.”

Từ Hạo xuất ra công lực của một CV, tận dụng giọng nói đã khiến cho bao người chết mê chết mệt thốt ra. Thật muốn đến bên cạnh Tiểu Tạ, như vậy thì y có thể kề với cận mà nói một câu ngủ ngon, chứ không cần phải thông qua một cái máy tính lạnh băng.

Tạ Nhất Minh nhìn cái máy tính quyền uy không rời, sờ đi sờ lại tai nghe một lúc lâu sau mới chịu tắt máy lên giường. Có phải cậu đang nằm mơ hay không? Một giấc mơ thật đẹp, cậu được cùng đại thần trò chuyện, tập kích, đại thần nói với cậu y là Từ Hạo, sống tại Bắc Kinh, còn bảo cậu kêu là Từ đại ca! Chính mình còn sắp cùng đại thần... diến H! Oaaa! Nhất định là đang nằm mơ!

Trưa hôm sau trên bàn ăn, Tạ mẹ buông bát cơm, nhìn vào Tiểu Tạ đang chuyên tâm ăn mà nói: “Con trai, con cứ ở nhà như vậy cũng không phải là cách, con có từng nghĩ đến muốn làm gì không?”

“Đúng vậy, là đàn ông thì dù sao cũng phải có việc làm, nếu không thì đến công ty của ba thử xem?” Tạ ba gật đầu hưởng ứng.

Tạ Nhất Minh dùng đũa, cả đầu trái đầy hắc tuyến: “Ba à, công ty của ba là phát triển phần mềm, còn con học quản lý khách sạn thì vào đấy làm gì?”

“Đừng nghe ba lời con. Chẳng phải chị họ Phỉ Phỉ của con đang quản lý một khách sạn lớn đó sao, hôm qua mẹ có đến hỏi thử, bên đó cũng đang chiêu mộ thêm thực tập sinh, đãi ngộ khá tốt, công tác không quá nặng nhọc, nếu được thì con qua đó làm quen thử xem?” Tạ mẹ sờ sờ đầu cậu, tiếp tục nói: “Nếu như không được thì đổi việc khác, cùng lắm thì qua chỗ mẹ làm.” Tạ mẹ là chủ biên của một nhà xuất bản tạp chí.

Tạ Nhất Minh tự hỏi một chút rồi gật đầu: “Trước con qua bên chị họ thử xem.” Cậu không muốn làm cho ba mẹ tiếp tục nhọc tâm nên phải nỗ lực để thích ứng bên ngoài một chút..

“Tốt lắm, để mẹ gọi cho chị họ của con một cuộc.”

Hiệu suất của Tạ mẹ tương đối nhanh chóng, trong khi cả hai ba con còn chưa ăn xong thì bà đã quay trở về. Trong tay còn cầm thêm mấy tờ giấy: “Chị con nói ngày mai có thể vào làm, chúng ta đã an bài tốt. Đây là địa chỉ của khách sạn, 9h sáng mai chị con chờ ở ngoài đó.”

“Uh, ngày mai con sẽ dậy sớm.” Tạ Nhất Minh liếc nhìn tờ giấy, phát hiện đây là khu trung tâm, cách nhà không xa lắm.

“Ngày mai ba đưa con đi nha?” Tạ ba ba nói.

“Không cần đâu ạ, con cũng đâu còn nhỏ, con tự tới đó được mà.”

7. Chương 7

Chờ dọn xong bàn ăn, Tạ ba Tạ mẹ đều đi ngủ trưa, Tạ Nhất Minh trở về phòng. Trên màn hình, icon chú chim cánh cụt phát sáng. Cậu bật lên, là Thích nhất là đại thần

Thích nhất là đại thần : Tiểu Tạ, rời giường rồi?

Thích nhất là đại thần : Tiểu lãn trùng [con sâu lười], sao không có phản ứng nha?

Tạ Nhất Minh vui vẻ đổi tên y thành Thích nhất là Từ đại ca rồi mới đưa vuốt gõ chữ.

Tiểu Tạ: Từ đại ca sớm, em vừa ăn cơm xong.

Vừa gửi xong tin nhắn, cậu liền mở ra khung trò chuyện nhóm, quả nhiên có người đang lên.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Oaaa!!! Mẹ ơi! Bây giờ người ta đang rất kích động đó nha!!!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Không nói nên lời luôn!

Đạo diễn Lam mỗ mỗ: Cậu vẫn nói tốt mà = =

Chuyển âm Hồ Lô Oa: Trảo Trảo bị gì à?

Trang trí Thỏ Tử: Phát kịch bị lỗi sao?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Phi phi! Đồ thỏ miệng quạ! Kịch rất tốt nha

~ Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Mà nói đến phát kịch, Hồ Lô Oa đã có bài hát chưa?!!

Tác từ Chỉ Nhược Bất Tính Chu: Tôi đã giao cho Hồ Lô Oa rồi.

Chuyển âm Hồ Lô Oa: Khụ khụ, gần nhất không được rảnh lắm, xin hãy hiểu cho

~ Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Được rồi, tôi hiểu...

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Mà chuyện người ta kích động chính là, Xuân sama vừa đưa bản thu! Là bản thu kì hai đó nha! Hiệu suất này là muốn nghịch thiên luôn đi!

Đạo diễn Lam mỗ mỗ: Nghịch thiên +1

Trang trí Tử Tử: Nghịch thiên +2

Tác từ Chỉ Nhược Bất Tính Chu: Nghịch thiên +3

Chuyển âm Hồ Lô Oa: Nghịch thiên +4

Long bộ giáp Trường Chân Thúc Thúc: Xuân sama không hổ là đại thân nha!!

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Phi, lâu thượng dám không giữ đội hình

~ Chủ dịch Công Tử Vô Hoan: Xuân Nhật sao lại thần tốc như vậy, xem ra tôi cũng phải nhanh lên.

Hậu kỳ Tiểu Tạ: Sẽ không phải thật đi?

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Tiểu Tạ

~~ Đạo diễn Lam mỗ mỗ: Ai du ~ Tiểu Tạ cứ nhiên trời lên!

Chuyển âm Hồ Lô Oa: Quả nhiên đại thần vẫn có mị lực, Tiểu Tạ cũng bị gọi lên.

Kế hoạch Miêu Trảo Quân: Ah, Tiểu Tạ? Sao cậu lại phản ứng như vậy? Vừa đi rót nước sao?

Tạ Nhất Minh không phải là đi rót nước, mà là bị Thích nhất là Từ đại ca thu hút. So với chuyện tổ kịch thì đương nhiên chuyện của đại thần lớn hơn rồi. Bạn nhỏ Tiểu Tạ rất không phúc hậu tắt đi khung trò chuyện.

Thích nhất là Từ đại ca : Ha hã, ăn cơm sớm vậy!

Tiểu Tạ: Ack, đã không còn sớm nữa...

Tiểu Tạ: Từ đại ca, Miêu Trảo nói anh hôm qua gửi đến bản thu, là thật sao?

Thích nhất là Từ đại ca : Đúng vậy, tối qua sau khi cùng em tập kịch anh liền có cảm giác nên thu suốt đêm. Là Tiểu Tạ em cung cấp sinh lực cho anh đó nha!

Tiểu Tạ: ...

Tạ Nhất Minh đánh ra một hàng dấu chấm, cậu nhìn vào khung trò chuyện mà má hồng tim đập. Từ đại ca là đang nói thật sao? Mình chỉ là một tên mở nhật mà lại có thể cấp cho y sinh lực sao?

Thích nhất là Từ đại ca : Được rồi, không đùa em nữa. Kỳ thật mấy ngày sau anh phải đi công tác, có lẽ trong một lúc sẽ không lên QQ được nên mới sớm an bài.

Tiểu Tạ: Là như vậy sao.

Tâm lý ê ẩm, bạn nhỏ Tiểu Tạ nhu nhu mũi, vội chuyển đề tài.

Tiểu Tạ: Ngày mai em cũng đi làm!

Thích nhất là Từ đại ca : Sao? Tiểu Tạ tìm được việc rồi?

Tiểu Tạ: Đúng vậy, làm phục vụ sinh ở một khách sạn.

Thích nhất là Từ đại ca : Làm phục vụ sinh rất cực, em có làm được không? Thân thể có chịu được không?

Tiểu Tạ: Không sao không sao, là khách sạn do chị họ quản lí, chị ấy sẽ chiều cổ em.

Thích nhất là Từ đại ca : Vậy anh an tâm rồi. Nơi em làm là khách sạn gì? Có cách nhà xa không?

Tiểu Tạ: Là khách sạn Quân Đằng, ở ngay khu trung tâm, cách nhà không xa lắm!

Thích nhất là Từ đại ca : Vậy thì tốt rồi. Đi làm phải cẩn thận.

Tiểu Tạ: Uhm, em sẽ nhớ kĩ.

Thích nhất là Từ đại ca : Thật ngoan, vượt vượt. Anh đi đây.

Tiểu Tạ: Vâng, anh mau đi đi!

Bên kia máy tính, Từ Hạo thoát khỏi QQ, sau đó mở blog, tại mục bạn bè tìm kĩ một lần, quả nhiên phát hiện tên gọi ‘Tiểu Tạ rất thích ngủ’, chỗ ở cũng là Trùng Khánh. Y cười nhẹ một tiếng, vật nhỏ này đúng là fan của mình nha! Y lên mạng tìm kiếm khách sạn Tiểu Tạ đã nói, cũng không tệ lắm, sau khi viết lại địa chỉ y mới tắt máy, chuẩn bị đi công tác. Trong đầu thầm nghĩ: Vật nhỏ à, cứ chờ ca ca cho em một sự kinh hỉ đi nha!

Bên này, Tạ Nhất Minh thoát khỏi QQ, vừa nghĩ đến chuyện sẽ thật lâu không được gặp Từ đại ca nói chuyện, cậu đều cả người vô lực, nên cũng không thể làm gì khác hơn ngoài việc tắt máy lên giường đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tạ Nhất Minh bò dậy, đầu tiên là chỉnh lại mái tóc rối bù của mình, sau đó thay vào cái áo phong trắng, Từ trong mặt kính xuất hiện một tiểu suất ca mi thanh mục tú.

“Tiểu Tạ ra ăn sáng nào!” Tạ mẹ ở ngoài kêu lên. Vừa thấy con trai đi ra bà liền bật cười: “Yêu, Tiểu Tạ nhà ta quả nhiên là một tiểu suất ca nha!”

Tạ Nhất Minh gật nhẹ: “Như vậy chắc không có vấn đề gì ha mẹ?”

“Không có không có, mặc rất đẹp. Mau ăn đi!”

“Ba đâu ạ?” Phát hiện Tạ ba ba không có ở đây, Tạ Nhất Minh kỳ quái hỏi.

Tạ mẹ thay cậu múc cháo rồi trả lời: “Công ty ba con gần đây tương đối bận rộn. Nghe nói là muốn mở rộng thị trường, điều động nhân sự này nọ, ba con sáng nay đã đi làm rồi.”

“Vậy sao, con cũng muốn nỗ lực làm việc!” Nghĩ đến ba mẹ đều khổ cực như thế, bạn nhỏ Tiểu Tạ liền sung mãn nhiệt tình.

Ăn xong bữa sáng, Tạ Nhất Minh tạm biệt mẹ, một đường trần trọc đến khu trung tâm. Cậu đã nhớ rõ địa chỉ khách sạn, đi được một lúc quả nhiên đã thấy được nó.

Khách sạn trang hoàng rất tốt, diện tích cũng không nhỏ, phía trước đậu không ít xe. Bên ngoài khách sạn có hai bảo vệ, ngoài ra còn một cô gái mặc bộ váy đen, chân mang giày cao gót. Cô gái xinh đẹp này có một đuôi tóc uốn dài, nhìn thập phần sáng sủa, trên gương mặt có chút nghiêm trang, khí chất tự tin tao nhã, chỉ mới đứng đó đã thu hút không ít ánh nhìn.

“Tiểu Tạ!” Cô gái xinh đẹp vừa thấy Tạ Nhất Minh liền vui vẻ kêu lên. Cô bước đi đến, ôm lấy bả vai cậu, nhiệt tình cười nói: “Cuối cùng cũng được gặp em! Đã vài năm không thấy rồi nha, em không chịu ra ngoài, cũng không thèm đến nhà gặp chị!”

“Chị Phỉ Phỉ.” Tạ Nhất Minh thẹn thùng cười. Chị Phỉ Phỉ vẫn luôn nhiệt tình như vậy, nhưng so với trước càng hấp dẫn hơn.

Tạ Nhất Phỉ nắm lấy tay cậu, một bên kéo vào khách sạn, một bên thân thiết nói: “Vài năm không gặp em vẫn vậy nha, luôn là bộ dạng sáng sủa nộn nộn!”

“Ha hả, chị Phỉ Phỉ thì đẹp hơn trước!”

“Thật vậy sao, lần cuối chúng ta gặp nhau là khi chị còn chưa tốt nghiệp à nha!”

Tạ Nhất Phỉ dẫn cậu vào phòng nhân viên, đưa đến một bộ đồng phục, sau khi giới thiệu với những người khác, cô dẫn cậu đến bàn tiếp tân.

“Em trước hãy ngồi ở đây, việc này rất dễ làm, chỉ cần nhận đặt bàn gì đó, có gì không hiểu thì cứ hỏi chị.”

“Thế nhưng...” Tạ Nhất Minh không được tự nhiên kéo kéo y phục, sánh trước đều là nữ không nha?

“Nhưng nhị cái gì! Yên tâm, những người này đều là học muội của chị, người tốt đó, họ sẽ chiều cố em.”

“Như vậy không tốt lắm đâu? Em chỉ vừa vào làm...”

Tạ Nhất Phỉ đề cậu ngồi xuống, nói nhỏ bên tai: “Không có gì, chị họ em là ai cơ chứ. Hơn nữa gần đây con trai của ông chủ lại theo đuổi chị, có chút việc nhỏ thấy này thì đáng gì đâu.” Cô đứng thẳng dậy, vỗ vỗ vai cậu, đối với cô gái bên kia hô to: “Tiểu Tề, đây là em họ chị, em nhớ chiều cố nha!”

Cô gái bên kia cười to: “Chị Phỉ yên tâm.”

“Vậy chị đi trước nhé. Tiểu Tạ có việc gì biết đến hỏi nha.”

“Uh, chị Phỉ Phỉ, gặp lại sau.”

Tạ Nhất Phỉ cất bước, bạn nhỏ Tiểu Tạ khẩn trương ngồi xuống sau bàn tiếp tân, cô gái tên Tiểu Tề liền đi lại đây, mỉm cười giới thiệu: “Chị là Tề Lệ Vân, em có thể gọi là chị Tề.”

“Uhm, chị Tề khỏe.”

“Lúc trước chị Phỉ có nhắc với chị về em đó nha, quả nhiên là một tiểu suất ca. Em vừa tốt nghiệp sao?”

“Uhm, em vừa mới tốt nghiệp.”

Nhìn cậu bé cứng ngắc trả lời, Tề Lệ Vân ‘Phốc’ một tiếng xùy cười, Tiểu Tạ này quả nhiên khả ái hết như chị Phỉ đã nói, thật có cảm giác khiến cho người ta muốn véo một cái! Cô cười to đến bên cạnh cậu: “Em mới tới cái gì cũng chưa quen hết, để chị chỉ cho.”

“Uh.” Tạ Nhất Minh gật đầu, chứng tỏ bản tính ham học.

8. Chương 8

“Ai... Một quá!”

Ở khách sạn ngày người cả ngày, Tạ Nhất Minh sau khi về nhà liền leo lên giường lăn lăn mấy cái, thẳng đến khi ăn xong cậu mới có cảm giác như được sống lại. Trưa nay chị Phỉ Phỉ đã dẫn cậu đi ăn cơm, so với món mẹ làm quả thật khác xa, cậu quyết định ngày mai phải đem cơm theo.

Mở máy tính, bật QQ, Thích nhất là Từ đại ca quả nhiên xám đèn. Tạ Nhất Minh trực tiếp thoát ra, tất cả hưng trí đều biến mất hết. Cậu nhớ đến vài ngày không xem qua blog nên liền mở lên, phát hiện ngày trên đầu có một bài mới!

‘Hy vọng nhậm chức thành công, ngày mai lên đường đi đến Trùng Khánh, một cuộc sống mới bắt đầu.’

Blog mới của Đại thần vẫn ngắn gọn như trước, nhưng chỉ với một câu nói này đã làm bạn nhỏ Tiểu Tạ nháy mắt hưng phấn trở lại. Thời gian đăng blog là 3h chiều qua, bên dưới quả nhiên không thiếu lời bình.

Từ đại ca đến đây kìa! Bọn họ sống cùng một nơi đó nha! Nhưng Từ đại ca sao lại không nói cho mình biết vậy? Chủ động liên hệ được không ta? Thế nhưng ngoại trừ QQ của Từ đại ca thì cái gì mình cũng không có! Sao lúc trước không biết xin số điện thoại nha! Cậu đã đáp ứng là sẽ dẫn y đi chơi, thế nhưng nơi đây có gì cậu cũng không biết, phải làm sao bây giờ? Từ đại ca trông ra sao? Có cao không ta?

Từ đại ca, Từ đại ca... bạn nhỏ Tiểu Tạ dán vào máy tính, đôi mắt thẳng tắp nhìn vào bài blog nhưng trong đầu chỉ có ‘Từ đại ca’ mà thôi. Xuân Nhật Hòa Phong, Xuân sama đại thần, Từ Hạo, Từ đại ca,... Cậu ở trong lòng liên tục mặc niệm chừng này cái tên, cảm giác tâm tình của mình ngày càng nôn nóng, tựa như ngoài chuyện của người này ra thì cái gì cũng không nghĩ đến.

Tối qua hưng phấn quá độ nên bạn nhỏ Tiểu Tạ ngủ không đủ giấc, kết quả là sáng ra nằm không dậy nổi, vẫn là Tạ mẹ đến phòng gọi dậy.

“Tiểu Tạ, sao còn chưa lên tinh thần? Con đi làm được không?” Tạ mẹ nhìn con trai đang còn ngẫn người mà quan tâm hỏi, “Có muốn nghỉ ở nhà hay không?”

Tạ Nhất Minh lắc lắc đầu, cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, cậu cười cười trấn an mẹ: “Con không sao, không cần nghỉ làm, chỉ là hôm qua có chút thức khuya thôi ạ.”

“Con nha! Sau này 9h30 là phải đi ngủ.”

“Con biết rồi!”

Tạ mẹ vẫn còn lo lắng, sau khi ăn xong bà một đường đưa cậu đi làm.

“Kính chào quý khách!”

Từ Hạo đưa mắt nhìn vào cậu bé sau bàn tiếp tân. Vừa mới nhìn qua đã thấy diện mạo thanh thanh tú tú, khí chất văn tĩnh. Gương mặt có chút ủ rũ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ra cửa lớn, lúc y đi vào thì cậu vừa mới gấp xong, đôi mắt to tròn có chút mọng nước, nhìn qua thập phần khả ái.

Đây là Tiểu Tạ nha, là vật nhỏ của y!

Khóe miệng Từ Hạo cong lên, nguyên bản mười phần anh khí lập tức biến đổi, hóa thân thành một nam nhân dịu dàng thành thực, thần nhiên đi đến chỗ bàn tiếp tân.

“Xin chào, tiên sinh khỏe!” Nhìn nam nhân trước mắt, Tạ Nhất Minh đột nhiên trở nên khẩn trương. Người này trông thật suýt, vừa nhìn qua đã biết là một nam nhân thành thực mà dịu dàng, y nhìn thấy cậu thì liền mỉm cười, Từ đại ca có giống thế này không ta? Cậu tưởng tượng một chút, trên mặt có chút phát hồng.

“Tôi cần một phòng, làm phiên cậu.”

Oa! Giọng nói cũng rất dễ nghe! Giống như giọng của Từ đại ca! Đôi má bạn nhỏ Tiểu Tạ nhất thời có chút phát nhiệt. “Được, mời ngài đưa chứng minh.”

“Đây.” Từ Hạo lấy ra chứng minh từ trong bóp da, đôi mắt đầy nét thú vị nhìn cậu, mong chờ phản ứng từ phía đối phương.

Tạ Nhất Minh tiếp nhận chứng minh, cúi đầu chuẩn bị ghi lại, nhưng khi nhìn thấy cái tên cậu đột nhiên thất thanh kêu lên. “Từ Hạo?!”

“Uh, có chuyện gì sao?” Từ Hạo cười nhẹ.

“Từ, Từ đại ca?” Tạ Nhất Minh thật không dám tin tưởng.

Từ Hạo xoa xoa đầu cậu, gương mặt phát ra biểu tình dịu dàng: “Sao nào, Tiểu Tạ có kinh ngạc không?”

Bạn nhỏ Tiểu Tạ không biết nói gì, đôi má phát hồng liếc nhìn bàn tay đang xoa đầu mình. Là Từ đại ca thật nha! Sao Từ đại ca lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Người này thật sự là Từ đại ca sao? Cậu có cảm giác đầu mình ngày càng cúi thấp.

“Ha hã, sao lại không ngẩng đầu? Gặp anh không cao hứng sao? Anh còn tưởng em sẽ rất vui đó nha!” Từ Hạo tận lực hạ thấp giọng nói, giọng nói trở nên gợi cảm muốn chết, mị lực ngày càng gia tăng.

Tạ Nhất Minh liều mạng lắc đầu, ngoài miệng y y a a: “Vui, vui lắm!” Tim cậu đập bang bang, tay chân trở nên loạn choạng, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

“Anh cũng rất cao hứng khi gặp Tiểu Tạ đó!” Từ Hạo cầm lấy khóa phòng, gõ gõ đầu cậu: “Anh tớ nhận phòng trước, mai nhớ dẫn anh đi chơi nha!” Vật nhỏ má hồng quả nhiên rất khả ái, nhưng không nên làm quá, dọa vật nhỏ sợ thì sẽ không tốt, ngày tháng còn dài mà!

“Dạ.” Tạ Nhất Minh gật đầu như gà mổ thóc.

“Quên nữa, Tiểu Tạ quả nhiên đáng yêu như anh tưởng tượng!” Từ Hạo đi tới ngã rẽ đột nhiên quay lại nói, quả nhiên thấy vật nhỏ nháy mắt cúi gầm xuống, giống như một tiểu oa ngư đang bị hoảng sợ.

“Tiểu Tạ, con khó chịu ở đâu sao?” Tạ mẹ thấy con mình hai má phát hồng liền trở nên lo lắng.

Tạ Nhất Minh lắc đầu, đổi dép, rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Mẹ, con hình như đã thực sự thích một người.”

“Là dạng người gì?” Tâm lý Tạ mẹ lộp bộp một chút.

“Là một người vô cùng dịu dàng.” Tạ Nhất Minh cúi đầu nhẹ giọng nói: “Mẹ, là một nam nhân.”

Tạ mẹ cười một chút, kéo tay cậu ngồi xuống sofa, “Ngoan, mẹ biết. Vậy cậu ta có thích con không?”

“Không biết, hôm nay con vừa gặp anh ấy...” Bọn nhỏ Tiểu Tạ ngả vào lòng mẹ, nhẹ giọng nói.

Ăn xong cơm chiều, Tạ Nhất Minh trở về phòng, sau khi đóng cửa lại, cậu mới không nhịn được mà rơi nước mắt. Ba mẹ nói là không sao cả, chỉ cần Từ đại ca cũng thích cậu thì bọn họ liền chúc phúc cả hai. Mẹ rõ ràng đã rất thương tâm mà vẫn cứ cười nói mình hạnh phúc là tốt lắm rồi.

Cậu gạt nước mắt, lên bật QQ. Cậu phải cho Từ đại ca biết, cậu thích y, cho dù bị ghét thì cũng không sao, nhưng nhất định là phải bày tỏ. Thế nhưng nhìn vào cái tên màu xám, dũng khí của cậu đột nhiên tiêu tan. Từ đại ca thoát nhìn ưu tú như vậy sao có thể thích được người như cậu? Cậu không thông minh, nhìn cũng không đẹp, vừa yếu vừa gầy, đã vậy còn từng mắc chứng tự bế...

Ngón tay run rẩy thoát khỏi QQ, Tạ Nhất Minh mở blog. Không dám nói trên QQ thì cậu nhấn tại blog vậy, nếu như đối phương không có phản ứng, cậu cũng có thể thoải mái cho rằng Từ đại ca không thấy.

Ah, cứ nhiên lại có blog mới?

‘Hôm nay vừa gặp vật nhỏ, đôi mắt rất to, mái tóc rất mềm, thân cao vừa phải, để tôi ôm cũng rất vừa tầm. Dáng vẻ em ấy lúc mặc đồng phục khách sạn trông rất khả ái, vẻ mặt hồng hồng nhìn rất ngon miệng. Vật nhỏ à, nếu anh hướng em bày tỏ thì em có đồng ý không?’

Tạ Nhất Minh cảm thấy đầu mình ‘Oanh’ một cái, những việc định làm đều bị câu nói của y đá bay không chút thương tiếc. Cậu đến phòng tắm, đứng trước tấm gương quan sát chính mình. ‘Đôi mắt rất to’, xác thực hai mắt mình rất lớn; ‘Mái tóc rất mềm’, cậu sờ sờ đầu, không chỉ mềm mà còn rối bù; ‘Thân cao vừa phải’, y hình như cao hơn cậu cái đầu, nhìn qua có vẻ cũng vừa; ‘Mặc đồng phục khách sạn’, đúng là hôm nay có mặc nha —— Vậy suy ra người mà Từ đại ca thích chính là cậu sao?

Tạ Nhất Minh về phòng nhìn vào máy tính, khởi động lại trang, bài blog quả nhiên vẫn còn, thật không phải nằm mơ. Mấy dòng bình luận cũng đã xuất hiện, vừa mới một lúc đã hơn mười bài. Cậu đặt tay lên bàn phím, gõ ra dòng chữ: ‘Từ đại ca, người anh nói chính là em sao?’ Đánh xong rồi nhưng cậu không dám gửi đi, sửa đi sửa lại vẫn không vừa ý.

Bên này bọn nhỏ Tiểu Tạ bối rối, bên kia Từ Hạo Từ đại thần cũng rất bối rối. Y đã tính kĩ thời gian Tiểu Tạ lên mạng nên mới đăng blog. Thế nhưng đã hơn một giờ rồi, chẳng lẽ em ấy không có phản ứng gì sao? Tiểu Tạ không có khả năng không thấy, hay là em ấy không dám lên tiếng? Vật nhỏ này đôi khi rất bốn, khẳng định là do em ấy không biết nói sao chứ không có khả năng vô thanh cự tuyệt!

Mặc dù y đinh ninh như vậy nhưng tâm lý vẫn có điểm thấp thỏm, cảm giác chờ đợi, khát vọng, bất an, y đã thật lâu không có thấy qua. Lại thử một lần, nếu như xài blog không được thì lên QQ trực tiếp bày tỏ.

‘Vật nhỏ, anh thích em, thích em thật thà cũng thích em thẹn thùng, anh rất vui khi thấy em gọi anh là Từ đại ca. Anh nguyện ý vì em đến thành phố này sống cuộc sống mới, em có nguyện ý nắm tay anh suốt đời hay không? —— Thông báo với mọi người ở đây, xin đừng bình luận dưới bài blog này, tôi cũng mong nhận được chúc phúc của mọi người, nhưng trước đó thỉnh lưu lại không gian để cho vật nhỏ của tôi trả lời.’

Từ Hạo nhấn gửi đi, lần này đã nói rõ ràng như vậy, nếu Như Tiểu Tạ thấy được thì có thể trả lời không đây?

Bên đây máy tính, Tạ Nhất Minh nhìn chăm chăm vào bài blog mới. Quả nhiên không có ai bình luận gì thêm, tựa như bọn họ đang ở một bên ghen trứ chờ cậu trả lời.

‘Ha hử, nếu em không lý giải được thì làm thế nào, sama, anh chắc rằng em hiểu được sao... Nếu muốn biết đáp án, em chờ anh dưới nhà.’

Cậu hít sâu một hơi, nhấn gửi đi, rồi bật lên QQ nhấp vào cái tên Thích nhất là Từ đại ca , gửi qua một dòng địa chỉ. Làm xong hết mọi việc cậu mới ra khỏi phòng, chạy xuống nhà.

Từ Hạo thấy lời bình luận trên blog liền phun ra một hơi, khoe miệng không khống chế được mà cong lên. ‘Em chờ dưới nhà’, đây chẳng phải là lời đáp ứng hay sao? Nhà của Tiểu Tạ, nghĩ tới đây, y leo lên QQ, mở ra cái tên chớp nháy, quả nhiên phát hiện một chuỗi địa chỉ.

Y ghi hỏ ra giấy, thay đổi xong y phục mới rời khỏi khách sạn. Từ Hạo ưu nhã kêu một chiếc taxi, nói ra địa chỉ cần đến rồi dựa lưng vào ghế. Trên gương mặt vẫn là nét cười dịu dàng: Vật nhỏ à, anh đến đây!

(‘•••(‘•••[HOÀN]•••)’•••)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-dai-than>